

8 December, 2013 Remco:

Het mooie aan reizen is dat je overal komt, van een miljoenen stad tot aan een dorp met 240 inwoners. In dit dorp wordt je al snel herkend en als ze je niet herkennen noemen ze je Falang (blank mens). Wij worden natuurlijk herkend, dus wij worden gewoon bij de voornaam genoemd. Na 3 dagen in de heerlijke dorpje gaan de Falang's toch maar vertrekken, want Falang moet verder. Er vertrekt 1 grote bus vroeg in de ochtend en die stopt gewoon als iemand de hand op steekt. Onze spullen staan klaar en wij nemen afscheid van de familie, de bus komt eraan en de Falang's steken de handen op. Wij zwaaien ze na en met een brok in de keel verlaten wij ook dit mooie dorpje. Het is ook veel leuker om niet de gebaande paden te pakken, maar gewoon naast of ver weg van toeristische plekken. Vandaag hebben we weer een reis dag en tot nu toe hebben we nog geen reisdag meegemaakt van 3 uurtjes. Nee ook vandaag zitten we weer langer dan 7 uur in de bus, eigenlijk moeten we een limiet stellen voor een maximale reisdag van 8 uur (van deur tot deur). We hebben de tijd dus kunnen ook de reisdagen halveren, maar iedere keer als we ergens naartoe willen gaan we toch weer over stag. De bus rijdt naar Savannaket met af en toe een stop. De stops zijn altijd wel even lekker, even de benen strekken. Bij 1 stop dachten we even dat de bus waar we inzaten gelijk door ging naar Pakse en niet naar Savannaket. Wij even navraag doen, niemand begreep wat we bedoelden en sommigen gaven niet eens antwoord. Ineens kregen we een briljant idee, we vragen het bij het loket, gelukkig die wisten het, het is de zelfde bus waar we al inzaten. Ilja haalde nog even een broodje met kaas, een heerlijke verse baguette. We willen net een hap nemen en ineens paniek in de bus, Savannaket is een andere bus, ineens moesten we overstappen. Ilja zocht een mooie plek en ik zorgde voor de backpacks. Daar gaan we dan op naar de eind bestemming, op het busstation in Savannaket, denken we weer belazerd te worden door de tuktuk. Deze man was zowaar redelijk en rekende gewoon een normale prijs, het zal niet waar zijn! We stoppen voor ons guest house (Souannavong) en worden niet vriendelijk ontvangen. Een lachje is er niet bij, gelukkig zijn de kamers goed genoeg om door de niet lach van deze man heen te prikken. We droppen de spullen en ik voel me niet echt lekker. Toch gaan we even een korte wandeling maken en merken dat alle mensen hier niet kunnen lachen. Wat bepaalt dat de sfeer gelijk, maar wij zijn degenen die lachen en zijn lekker op reis. Natuurlijk is het weer voeder tijd, dus gaan we opzoek naar een restaurant.